

РЕШЕНИЕ

№ 219

гр. Ловеч, 31.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛОВЕЧ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИВЕЛИНА П. ЙОРДАНОВА
ИГНАТОВА

при участието на секретаря ПЕТЯ СТ. МАРИНОВА
като разгледа докладваното от ИВЕЛИНА П. ЙОРДАНОВА ИГНАТОВА
Гражданско дело № 20224310100225 по описа за 2022 година

Обективно съединени иски с правно основание чл. 344 ал. 1, т. 1, 2 и 3 от КТ.

-

Постъпила е искова молба от Ц. ЮЛ. Б. от гр. Ловеч, чрез пълномощник адвокат Г.Г., против ЦЕНТЪР ЗА СПЕЦИАЛНА ОБРАЗОВАТЕЛНА ПОДКРЕПА „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“ - гр. Ловеч, по реда на чл. 344 ал. 1, т. 1, 2 и 3 от КТ.

Ищцата оспорва издадената заповед № 106/02.11.2021 г. от работодателя й - ответник по делото, за наложеното й дисциплинарно наказание – „уволнение“. Твърди, че работи като психолог при ответника, като никога не е извършвала дисциплинарни нарушения и не й е налагано дисциплинарно наказание. Постоянно повишава квалификацията си. Посочва, че е студент задочна форма на обучение във ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий“, като учи със знанието и разрешението на работодателя. Всяка година ползвала платен отпуск за обучение в размер на 25 работни дни по чл. 169 ал. 1 от КТ. През 2021 г. следвало да ползва платен отпуск за обучение по чл. 169 ал. 3 от КТ – платен отпуск от 30 работни дни за подготовка и явяване на държавен изпит, включително и за подготовка и защита на дипломна работа. В тази връзка твърди, че били се събрали няколко колежи и директорката и обсъждали ползването на отпуските, като ищцата ясно заявила на глас, че подава уведомление за ползване на отпуск от 30 работни дни за подготовка на дипломна работа и предала попълнена молба - бланка на директорката. Впоследствие, от издадената заповед за уволнението й разбрала, че в бланката е посочена правна квалификация по чл. 165 от КТ, която е отменена през 2015 г. и касаела неплатен отпуск за отглеждане на дете до 2-годишна възраст. Въпреки че директорката ясно разбрала, че ищцата ще ползва отпуск за

подготовка на дипломна работа, поставила резолюция „не“ върху бланката, без да уведоми за това ищцата.

Ищцата посочва, че не се е явила на работа, защото е ползвала платен отпуск. С оглед на това счита, че не е извършила нарушение на трудовата дисциплина.

Оспорвайки уволнението, ищцата се позовава на допуснати нарушения от работодателя по чл. 189 ал. 1 от КТ, чл. 193 ал. 1 от КТ, чл. 195 ал. 1 от КТ. Твърди, че не е спазена и предварителната закрила при уволнение по чл. 333 ал. 1, т. 3 от КТ, тъй като посочва, че страда от диабет, поради което счита, че уволнението ѝ следва да бъде отменено само на това основание съгласно чл. 344 ал. 3 от КТ.

Ищцата моли за постановяване на решение, с което да бъде признато уволнението ѝ за незаконно и отменена заповед за налагане на дисциплинарно наказание № 106/02.11.2021 г. на директора на ЦСОП „Васил Левски“ - Ловеч, да бъде възстановена на предишната работа – „психолог“ в ЦСОП „Васил Левски“ – Ловеч, да бъде осъден ответника да ѝ заплати обезщетение по чл. 225 ал. 1 от КТ в размер на 1414.74 лева месечно за времето, през което е останала без работа, поради незаконното ѝ уволнение, но не повече от 6 месеца.

Претендира присъждане и на направените по делото разноски.

В законоустановения едномесечен срок, е постъпил писмен отговор от ответника, представляван от директора М.С.. Оспорва предявения иск и обстоятелствата, на които се основава, като излага доводи за допуснато от ищцата нарушение на трудовата дисциплина, поради неявяването ѝ на работа в период, за който не ѝ е разрешен отпуск, поради което след изискани и получени писмени обяснения от ищцата, на същата е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“. Изложени са и доводи, че ищцата не попада под закрилата на чл. 333 от КТ във връзка с твърдението ѝ, че има заболяване „диабет“, тъй като не е представила медицински документи за това, въпреки че работодателят ѝ изпратил писмо в този смисъл, като едва с исковата молба е представила Етапна епикриза с дата 16.12.2021 г., при което работодателят не е имал възможност да отправи искане за разрешение до ТЕЛК. Освен това, в болничните листи, които е представяла в годините – от 2016 г. до 2021 г., не фигурирала диагнозата „диабет“. С оглед на тези аргументи, ответникът счита, че уволнението на ищцата е извършено законосъобразно и моли предявените искове да бъдат отхвърлени, като претендира и направените по делото разноски.

С протоколно определение от 15.04.2022 г., съдът допусна направеното от ищцата изменение в размера на предявения иск по чл. 344 ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 225 ал. 1 от КТ, чрез увеличаването му, като същият се счита предявен за сумата 1461.60 лева месечно.

В съдебно заседание, ищцата не се явява, а се представлява от пълномощника си адвокат Г.Г., който поддържа предявените искове и моли да бъдат уважени, като в пледоарията си и в писмена защита доразвива съображения за незаконност на уволнението както поради неспазване на предварителната закрила по чл. 333 ал. 1, т. 3 от КТ, така и по същество.

Ответникът Център за специална образователна подкрепа /ЦСОП/ „Васил Левски“ –

Ловеч, се представлява от директора М.С. и адвокат В.Н.. Поддържат становището по писмения отговор и молят да бъдат отхвърлени исквете, като неоснователни и недоказани. В писмени бележки на процесуалния представител са доразвити съображения в подкрепа законността на уволнението.

От събраните по делото доказателства, както и от доводите на страните, чрез процесуалните им представители, всички преценени поотделно и в съвкупност, съдът приема за установено следното:

Ищцата Ц. ЮЛ. Б. е работила при ответника ЦСОП „Васил Левски“ – гр. Ловеч, на длъжността „психолог“.

Видно от Уверение № 46844/11.06.2021 г. на Великотърновски университет „Св. Св. Кирил и Методий“, ищцата е записана през 2020/2021 учебна година във втори семестър на първи курс, задочна форма на обучение, за придобиване на образователно-квалификационна степен „магистър“ по специалност „Приложна психология“.

На 16.07.2021 г., ищцата подала две молби до работодателя си за ползване на платен отпуск, както следва: молба с вх.№ 124/16.07.2021 г., с искане да ѝ бъде разрешен платен отпуск от 39 дни по чл. 155 от КТ, считано от 02.08.2021 г. до 24.09.2021 г., на която молба е поставена резолюция „Да“ от директора, и молба с вх.№ 125/16.07.2021 г. с искане да ѝ бъде разрешен 30 дневен платен отпуск по чл. 165, считано от 27.09.2021 г. до 05.11.2021 г., на която молба е поставена резолюция „Не“ от директора. Издадена е и Заповед от директора с № 340/19.07.2021 г. за разрешаване само на платения годишен отпуск на ищцата по чл. 155 от КТ за периода от 02.08.2021 г. до 24.09.2021 г.

В първото по делото заседание са обявени за безспорни фактите, че ищцата не се е явила на работа при ответника за периода от 27.09.2021 г. до 05.11.2021 г. включително, както и че размерът на брутното месечно трудово възнаграждение на ищцата, съгласно последното допълнително споразумение към трудовия ѝ договор, е в размер на 1461.60 лева.

С писмо изх.№ 48/29.09.2021 г., работодателят е изискал писмени обяснения от ищцата за допуснатото от нея нарушение на трудовата дисциплина, тъй като трябвало да се яви на работа на 27.09.2021 г., но към дата 29.09.2021 г. не се е явила.

Ищцата е подала отговор до работодателя, който е входящ с вх.№ 165/02.11.2021 г. /видно от представеното извлечение от входящия регистър на ответника/. В отговора си е посочила, че в подадената от нея молба вх.№ 125/16.07.2021 г. е заявила правото си да ползва платен годишен отпуск по чл. 169 ал. 3 от КТ – 30 работни дни за подготовка на дипломна работа, за периода от 27.09.2021 г. до 05.11.2021 г. /петък/ включително. Посочила е също, че ще се яви в първия работен ден – 08.11.2021 г. /понеделник/, ако здравословното ѝ състояние позволява.

Издадена е Заповед № 106/02.11.2021 г. на Директора на ЦСОП „Васил Левски“ - Ловеч, с която, на основание чл. 188 т. 3 от КТ, на ищцата Ц. ЮЛ. Б. е наложено дисциплинарно наказание – „уволнение“, като заповедта е връчена на ищцата на 31.01.2022 г.

В мотивната част на заповедта е посочено, че лицето Ц.Б. има подадена молба за отпуск по чл. 165 от КТ, с вх.№ 125/16.07.2021 г. за периода от 27.09.2021 г. до 05.11.2021 г., но отпуската не е разрешена поради следните причини: липса на уверение, издадено от Висше учебно заведение и упоменаването в молбата на отменен член от КТ. Лицето е уведомено, че отпуската не е разрешена, което го задължава да се яви на работа на 27.09.2021 г., но не се е явило на работа в два последователни дни, поради което с писмо с изх.№ 48/29.09.2021 г. са поискани писмени обяснения и са получени с вх.№ 165/02.11.2021 г. Работодателят е счел, че с поведението си служителят е извършил нарушение на трудовата дисциплина по смисъла на чл. 187 ал. 1, т. 1 от КТ, поради което е издал цитираната заповед за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“.

С писмено искане изх.№ 68/02.12.2021 г., получено от ищцата на същата дата, работодателят е изискал от нея, в срок до 06.12.2021 г., да предостави информация за наличие на защита съгласно чл. 333 от КТ.

Ищцата е подала декларация вх.№ 190/06.12.2021 г., че попада под действието на чл. 333 от КТ, като синдикален член и като страдаща от диабет втори тип – неинсулинозависим.

С писмо изх.№ 70/06.12.2021 г., работодателят е изискал от ищцата, в срок до 08.12.2021 г., да предостави нужните документи, удостоверяващи членството ѝ в синдикалната организация и медицински документи за заболяването ѝ, което писмо ищцата е отказала да получи.

Видно от писмо на СО на СБУ при ЦСОП „Васил Левски“, с вх.№ 193/07.12.2021 г., ищцата не е синдикален член, считано от 01.05.2021 г.

Ищцата е представила Етапна епикриза, издадена на 16.12.2021 г. от личния ѝ лекар д-р К.П., от която е видно, че има поставена водеща диагноза – неинсулинозависим захарен диабет, без усложнения.

По реда на чл. 192 от ГПК са изискани от д-р К.П. документите, въз основа на които е издадена етапната епикриза, като от представения Амбулаторен лист № 000411/23.02.2021 г., издаден от д-р С.Г. – ендокринолог, е видно, че на ищцата е определена основна диагноза - неинсулинозависим захарен диабет, без усложнения, новооткрит.

Издадена е още една Заповед № 182/31.01.2022 г. на Директора на ЦСОП „Васил Левски“ – Ловеч, с която на основание чл. 330 ал. 2, т. 6 от КТ и във връзка с първата заповед с № 106/02.11.2021 г., прекратява трудовото правоотношение с Ц. ЮЛ. Б., считано от датата на връчване, като втората заповед е връчена на ищцата също на 31.01.2022 г.

По делото е допусната съдебно-медицинска експертиза по въпроса дали ищцата страда от заболяване „диабет“ и съответно от кога датира заболяването. След запознаване с приложените по делото медицински документи, вещото лице е дало заключение, че ищцата страда от неинсулинозависим диабет, като при устното изслушване експертът поясни, че това заболяване е отразено в амбулаторен лист на д-р Г. на 23.02.2021 г., а от личния лекар е отразено на 16.12.2021 г.

От постъпилата справка на НАП-ТД – Велико Търново за актуално състояние на действащи трудови договори на ищцата за периода от 02.11.2021 г. до 20.04.2022 г., се установява, че трудовият договор между ищцата и ответника е регистриран като прекратен на 31.01.2022 г. След това ищцата е сключила трудов договор с работодател „Цвет-08“ ООД – гр. Ловеч на 18.02.2022 г., който е прекратен на 28.03.2022 г., като за периода на действието му ищцата е получила основна заплата в размер на 650.00 лева.

При така установената фактическа обстановка съдът е сезиран с обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 344 ал. 1, т. 1, 2 и 3 от КТ, за признаване на уволнението на ищцата за незаконно и неговата отмяна; за възстановяване на ищцата на предишната работа и за заплащане на обезщетение по чл. 225 ал. 1 от КТ за времето на оставане без работа, поради уволнението, но не повече от шест месеца.

По иска с правно основание чл. 344 ал. 1, т. 1 от КТ:

Следва да се отбележи, че правото на уволнение е субективно потестативно право на работодателя. Законодателят е въвел оборимата презумпция, че всяко уволнение е законно /по аргумент от чл. 344 ал. 1 от КТ/, като същевременно е предоставил субективно процесуално право на уволнения работник или служител да оспори законността на уволнението си, а в тежест на работодателя е да докаже, че е налице презюмираната законност на това уволнение.

Установи се по делото, че работодателят ЦСОП „Васил Левски“ – гр. Ловеч е упражнил субективното си право на уволнение по чл. 188 т. 3 от КТ, налагайки на ищцата най-тежкото дисциплинарно наказание, за което е издадена атакуваната Заповед № 106/02.11.2021 г. Съществена последица на дисциплинарното уволнение е, че то прекратява едностранно, рязко, внезапно и изведнъж /без предизвестие/ трудовото правоотношение с работника /служителя/. В случая Заповед № 106/02.11.2021 г. е била получена от ищцата на 31.01.2022 г. и от този момент трудовото ѝ правоотношение с ответника следва да се счита прекратено /чл. 335 ал. 2, т. 3 от КТ/, като не е било необходимо издаването и на втората Заповед № 182/31.01.2022 г. за прекратяване на ТПО. При това положение тази втора заповед се явява нищожна поради липса на предмет и не е породила правни последици, тъй като към момента на издаването ѝ ТПО вече е било прекратено по силата на първата заповед. Ето защо, предмет на разглеждане в настоящото производство относно законността на уволнението ще бъде само първата Заповед № 106/02.11.2021 г.

Оспорвайки законността на уволнението си, ищцата се позовава на нарушена закрила по чл. 333 ал. 1 от КТ, като е посочила, че страда от заболяване „диабет“.

Представеният Амбулаторен лист № 000411/23.02.2021 г., издаден от д-р С.Г. – ендокринолог, въз основа на който е издадена етапната епикриза с дата 16.12.2021 година от личния лекар на ищцата, е достатъчно доказателство, че на 23.02.2021 г. на ищцата е определена диагноза – „Неинсулинозависим захарен диабет, без усложнения, новооткрит“.

Това е заболяване, известно като „захарна болест“, което попада сред болестите, определени в издадената на основание чл. 333 ал. 1 от КТ Наредба № 5 от 20.02.1987 г. – чл. 1 ал. 1, т. 6 от същата. Следва да се отбележи, че наредбата не прави разграничение за типа диабет и дали същият е инсулинозависим или не. Няма значение и дали е новооткрит и какво лечение се прилага за него. Правнозначимият факт е да е съществувал към момента на уволнението. Когато е налице такова заболяване, работодателят може да упражни правото си на уволнение в случаите по чл. 330 ал. 2, т. 6 от КТ, т.е. дисциплинарно да уволни служителя, само с предварително разрешение на Инспекцията по труда, като трябва да вземе мнението и на трудово-експертната лекарска комисия /видно от чл. 333 ал. 1, т. 3 и ал. 2 от КТ/.

В случая уволнението е било извършено дисциплинарно, но работодателят не представи доказателства да е спазил предвидената закрила по чл. 333 ал. 1 от КТ, изискваща получаване на разрешение от Инспекцията по труда за уволнението на болния служител, както и даване на мнение от страна на ТЕЛК.

Закрилата по чл. 333 от КТ има обективен характер и цели да запази работника от неблагоприятните последици на уволнението по социални и хуманни критерии. Тя се прилага независимо от това дали работодателят е бил уведомен за заболяването на работника и дали са представени медицински документи за него. За нейното приложение има единствено значение дали към датата на уволнението работникът е страдал от заболяване, посочено в чл. 1 от Наредба № 5 от 1987 г.

Следва да се има предвид, че както разпоредбата на чл. 333 ал. 1 КТ, така и нормите на Наредба № 5/1987 г., не вменяват на работника задължението предварително да уведомява работодателя дали страда от болестите по чл. 1, ал. 1 от посочената наредба, както и да представя медицински документи, удостоверяващи наличието на такова заболяване. Това работникът трябва да стори само когато работодателят извърши действия по смисъла на чл. 1, ал. 2 от Наредба № 5/1987 г. Ако в този случай работникът укрие заболяване по посочената наредба, той не може да се ползва от закрилата по чл. 333, т. 1 - т. 3 от КТ, т. е. това е единственото изключение от обективния характер на закрилата /Решение № 355 от 17.06.2010 г. на ВКС по гр.дело № 477/2010 г., IV г. о., ГК ; Решение № 301 от 15.04.2010 г. на ВКС по гр.дело № 4333/2008 г., IV г. о., ГК/. Такова изключение в случая не е налице.

В настоящия случай се установи, че работодателят най-напред е извършил уволнението, а след това е предприел действия относно приложение на защитата по чл. 333 от КТ. Както се установи, заповедта за дисциплинарно уволнение е издадена на 02.11.2021 г., като едва впоследствие с отправеното писмено искане с изх.№ 68/02.12.2021 г. до ищцата, работодателят е предприел събиране на информация във връзка с приложение на предварителната закрила при уволнение. Тази информация обаче вече е била безпредметна, предвид извършеното преди това уволнение.

От всичко изложено до тук следва извода, че работодателят е извършил уволнението без да приложи предварителната закрила по чл. 333 от КТ.

При това положение, съгласно чл. 344 ал. 3 от КТ, уволнението се явява незаконно само на това основание и следва да бъде отменено, без да се разглежда спорът по същество (Р 219-2011-IV г. о., Р 61-2013-IV г. о., Р 83-2011-IV г. о. и Р 424-2010-III г. о.).

С оглед на изложеното, предявеният иск с правно основание чл. 344 ал. 1, т. 1 от КТ се явява основателен и доказан и следва да бъде уважен, като се признае уволнението на ищцата за незаконно и се отмени заповедта, с която е извършено - Заповед № 106/02.11.2021 г. на Директора на ЦСОП „Васил Левски“ – Ловеч, както и издадената впоследствие от директора Заповед № 182/31.01.2022 г. за прекратяване на трудовото правоотношение с ищцата на същото основание.

По иска с правно основание чл. 344 ал. 1, т. 2 от КТ:

Предвид изхода на процеса относно главния иск, следва да бъде уважен и акцесорния иск по чл. 344 ал. 1, т. 2 от КТ, като незаконно уволнената ищца бъде възстановена на предишната работа – „психолог“ в ЦСОП „Васил Левски“ – гр. Ловеч, с код по НКПД: 26346003.

По иска с правно основание чл. 344 ал. 1, т. 3 от КТ:

С признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна, за уволнения служител възниква правото да получи обезщетение за времето, през което поради уволнението е останал без работа или е работил на по-ниско платена работа, но за не повече от 6 месеца, считано от датата на прекратяване на трудовото правоотношение. Необходима предпоставка за уважаване на иска по чл. 344 ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225 ал. 1 от КТ е да се докаже, че след датата на прекратяване на трудовото правоотношение ищецът е останал без работа. В настоящият случай от постъпилата справка на НАП-ТД – Велико Търново за актуално състояние на действащи трудови договори на ищцата за периода от 02.11.2021 г. до 20.04.2022 г., се установи, че след 31.01.2022 г., когато е прекратено трудовото правоотношение между ищцата и ответника, тя е сключила трудов договор с работодател „Цвет-08“ ООД – гр. Ловеч на 18.02.2022 г., който е прекратен на 28.03.2022 г., като за периода на действието му ищцата е получила основна заплата в размер на 650.00 лева. След 28.03.2022 г. до датата на последното съдебно заседание по делото /10.05.2022 г./, ищцата не е сключвала друг трудов договор, което се установи при направена справка на официалната интернет страница на НАП.

Съгласно чл. 228 ал. 1 от КТ, база за определяне на обезщетението по чл. 225 ал. 1 от КТ, е брутно трудово възнаграждение, получено от работника или служителя за месеца, предхождащ месеца, в който е възникнало основанията за това обезщетение, или последното получено от работника или служителя месечно брутно трудово възнаграждение.

В съдебно заседание на 15.04.2022 г. беше обявен за безспорен факта, че размерът на брутното месечно трудово възнаграждение на ищцата, съгласно последното допълнително споразумение към трудовия ѝ договор, е в размер на 1461.60 лева. Не се спори, че в този размер е било брутното трудово възнаграждение на ищцата и за месеца, предхождащ уволнението /месец октомври 2021 г./, а средно дневното възнаграждение на ищцата за този месец възлиза в размер на 69.60 лева /сумата 1461.60 лева разделена на 21 работни дни за м. октомври 2021 г./.

Следва да се има предвид, че към датата на последното заседание /10.05.2022 г./, законоустановеният шестмесечен период, за който най-много може да се присъди обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение, не е изтекъл. Затова, съдът счита, че обезщетението следва да се присъди с краен период – датата на последното съдебно заседание /10.05.2022 г./, до която дата има данни, че ищцата е останала без работа.

При тези данни дължимото месечно обезщетение за оставане без работа в рамките на периода от 31.01.2022 г. /датата на прекратяване на трудовото правоотношение/ до 10.05.2022 г., е както следва:

- за 31.01.2022 г. – 1 работен ден – 69.60 лева;
- за м. февруари 2022 г. – 20 работни дни x 69.60 лв. = 1392.00 лева;
- за м. март 2022 г. – 22 работни дни x 69.60 лв. = 1531.20 лева;
- за м. април 2022 г. – 19 работни дни x 69.60 лв. = 1322.40 лева;
- за м. май 2022 г. – 5 работни дни x 69.60 лв. = 348.00 лева, или общо дължима сума обезщетение - 4593.60 лева.

Съдът намира, че на основание чл. 225 ал. 2 от КТ, от така изчисленото обезщетение за оставане без работа следва да се приспадне полученото от ищцата в рамките на периода 31.01.2022 г. – 10.05.2022 г. възнаграждение на по-нископлатена работа при друг работодател, което съдът изчисли по своя преценка, съгласно чл. 162 от ГПК, в размер на 689.00 лева /650 лв. осн. заплата + 39 лв. – 6% доп. възнаграждение за продължителна работа – последното установено в допълнително споразумение № 163/06.01.2021 г. към трудовия договор на ищцата с ответника/, т.е. след приспадане на сумата 689.00 лева от сумата 4593.60 лева се получава сума в размер на 3904.60 лева.

С оглед на изложеното, съдът счита, че искът по чл. 344 ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 225 ал. 1 от КТ, се явява основателен и доказан и следва да бъде уважен за сумата 3904.60 лева, представляваща обезщетение за оставането на ищцата без работа поради уволнението за период от 31.01.2022 г. до датата на последното съдебно заседание /10.05.2022 г./, а за разликата до пълния претендиран размер от 8769.60 лева /6 месеца x 1461.60 лева/, искът следва да бъде отхвърлен, като неоснователен и недоказан.

На основание чл. 242 ал. 1 от ГПК, следва да се постанови предварително изпълнение на решението в частта относно присъденото обезщетение.

При този изход на процеса и на основание чл. 78 ал. 1 от ГПК, ищцата има право да

й бъдат присъдени направените разноски по делото. Установява се, че ищцата е направила разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 650.00 лева по договор за правна защита и съдействие от 07.02.2022 г. От тези разноски ответникът дължи на ищцата сума в размер на 289.41 лева, съразмерно с уважената част на иска по чл. 344 ал. 1, т. 3 КТ, а за уважените изцяло неоценяеми искове, съдът счита, че в тежест на ответника следва да се постави сума в общ размер на 300.00 лева от заплатеното от ищцата адвокатско възнаграждение, или общата сума, която ответникът следва да заплати на ищцата като разноски за адвокатско възнаграждение се определя в размер на 589.41 лева.

Съгласно разпоредбите на чл. 359 от КТ и чл. 83 ал. 1, т. 1 от ГПК, ищцата не дължи заплащане на разноски по производството. Същата обаче не е освободена от заплащането на адвокатско възнаграждение в полза на другата страна, на основание чл. 78 ал. 3 от ГПК, съразмерно с отхвърлената част от иска.

В случая, от договора за правна защита и съдействие, сключен на 06.04.2022 г. между ответника и упълномощения от него адвокат, е видно, че уговореното възнаграждение в размер на 710.00 лева е заплатено по банкова сметка на адвоката, но няма данни тази сума действително да е била заплатена. Следва да се отбележи, че съгласно даденото разрешение в т. 1 от Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г. по тълк.дело № 6/2012 г. на ВКС, ОСГТК, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това. След като в случая няма представени доказателства за извършеното плащане по банков път, искането на ответника за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение следва да се отхвърли. Освен това, следва да се отхвърли и искането на ответника за присъждане на направените от него разноски за възнаграждение за вещо лице, с оглед цитираните по-горе разпоредби на чл. 359 от КТ и чл. 83 ал. 1, т. 1 от ГПК.

На основание чл. 78 ал. 6 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметката на Ловешкия районен съд сумата 316.18 лева, представляваща държавна такса върху уважените искове /по 80.00 лева за всеки от двата неоценяеми иска – чл. 3 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, и 156.18 лева – 4 % върху размера на оценяемия иск – чл. 1 от Тарифата/.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО уволнението на Ц. ЮЛ. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес: ***, извършено на основание чл. 330 ал. 2, т. 6 от КТ, със Заповед № 106/02.11.2021 г. и Заповед № 182/31.01.2022 г., двете на Директора на ЦЕНТЪР ЗА СПЕЦИАЛНА ОБРАЗОВАТЕЛНА ПОДКРЕПА „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“ - гр. Ловеч, и **ОТМЕНЯ** посочените Заповеди, като незаконосъобразни.

ВЪЗСТАНОВЯВА Ц. ЮЛ. Б., с горните данни, на предишната работа – „психолог“

в ЦЕНТЪР ЗА СПЕЦИАЛНА ОБРАЗОВАТЕЛНА ПОДКРЕПА „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“ - гр. Ловеч, с код по НКПД: 26346003, като Ц. ЮЛ. Б. следва да се яви за заемане на длъжността в 2-седмичен срок от получаване на съобщението, че е възстановена.

ОСЪЖДА ЦЕНТЪР ЗА СПЕЦИАЛНА ОБРАЗОВАТЕЛНА ПОДКРЕПА „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“ – гр. Ловеч, с адрес: гр. Ловеч, Пресечена скала, Троянско шосе, представляван от директора М.С., да заплати на Ц. ЮЛ. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес: ***, сумата **3904.60 лв.** /три хиляди деветстотин и четири лева и шестдесет стотинки/, представляваща обезщетение по чл. 344 ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 225 ал. 1 от КТ за оставането ѝ без работа, поради незаконното уволнение, за период от 31.01.2022 г. до 10.05.2022 г., а за разликата до пълния претендиран размер от 8769.60 лв. /осем хиляди седемстотин шестдесет и девет лева и шестдесет стотинки/, **ОТХВЪРЛЯ** искът, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА ЦЕНТЪР ЗА СПЕЦИАЛНА ОБРАЗОВАТЕЛНА ПОДКРЕПА „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“ - гр. Ловеч, с горните данни, да заплати на Ц. ЮЛ. Б., с горните данни, сумата **589.41 лв.** /петстотин осемдесет и девет лева и четиридесет и една стотинки/, представляваща разноски по делото за адвокатско възнаграждение.

ОТХВЪРЛЯ искането на ЦЕНТЪР ЗА СПЕЦИАЛНА ОБРАЗОВАТЕЛНА ПОДКРЕПА „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“ - гр. Ловеч, за присъждане на разноски по делото.

ОСЪЖДА ЦЕНТЪР ЗА СПЕЦИАЛНА ОБРАЗОВАТЕЛНА ПОДКРЕПА „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“ - гр. Ловеч, с горните данни, да заплати по сметката на Ловешкия районен съд сумата **316.18 лв.** /триста и шестнадесет лева и осемнадесет стотинки/, представляваща държавна такса върху уважените иски.

Решението, в частта относно присъденото обезщетение, подлежи на предварително изпълнение, на основание чл. 242 ал. 1 от ГПК, и може да се обжалва пред Ловешкия окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Ловеч: _____